

Μάνος Κοντολέων: Μάκης Τσίτας «Τσίχλες ταξιδιού» Διηγήματα. Εκδόσεις Μεταίχμιο

[Μάνος Κοντολέων](#) - [14 Μαρτίου 2026](#) - [Βιβλία που εντοπίσαμε](#) / ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ

Ο Μάκης Τσίτας είναι ιδιαίτερος γνωστός στο χώρο του βιβλίου με αρκετές ιδιότητες.

Διευθύνει το ενημερωτικό βιβλιοφιλικό site [diastixo.gr](#), γράφει βιβλία για παιδιά, στίχους τραγουδιών, θεατρικά έργα και μυθιστορήματα, νουβέλες και διηγήματα για ενήλικες.

Πολλά παιδικά βιβλία του έχουν μεταφραστεί στο εξωτερικό, ενώ με το μυθιστόρημά του «Μάρτυς μου ο θεός» (μεταφρασμένο σε 12 ευρωπαϊκές γλώσσες) έλαβε το Βραβείο Λογοτεχνίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης 2014 όπως και πολλές άλλες τιμητικές διακρίσεις από Δήμους και Περιφέρειες.

Θα έλεγε κανείς πως μια τόσο πολυδιάστατη συγγραφική παρουσία θα διαθέτει και μια ποικιλία εκφραστικών μέσων έκφρασης. Και ασφαλώς κάτι τέτοιο συμβαίνει -από τον χειμαρρώδη μονόλογο του ήρωα στο «Μάρτυς μου ο θεός» έως τους στίχους ενός παιδικού τραγουδιού, όποιος παρακολουθεί τις δημιουργίες του Μάκη Τσίτα θα διαπιστώσει μια απροσδόκητη περιπλάνηση σε πολλές μορφές σύνθεσης των λέξεων.

Αλλά παράλληλα -όπως ο κάθε δημιουργός- ο Μάκης Τσίτας άλλοτε φανερά κι άλλοτε καλυμμένα αφήνεται στην κυριαρχία της πλέον ιδιαίτερης κλίσης του. Που -κατά τη γνώμη μου- δεν είναι άλλη από εκείνη η οποία με συντομία ξέρει κάθε φορά να περιγράφει το θέμα της και αμέσως μετά με ευστοχία να σημαδεύει το κέντρο του.

Τελικά και παρά την διεθνή επιτυχία που του χάρισε ο πληθωρικός ήρωας του «Μάρτυς μου ο θεός», ο Μάκης Τσίτας είναι δεξιότεχνος της μικρής φόρμας και μάλιστα ξέρει άλλοτε να την κατευθύνει προς τη δημιουργία σπαρταριστών παιδικών βιβλίων και άλλοτε προς τη σύνθεση καυστικών λογοτεχνικών κειμένων κοινωνικού περιεχομένου.

Το πλέον πρόσφατο βιβλίο του, με τον απρόσμενο τίτλο «Τσίχλες ταξιδιού» από τέτοιες μικρές συνθέσεις αποτελείται.

Ήρωες κάθε ιστορίας πρόσωπα καθημερινά που κάποια αυτά ο συγγραφέας με τρυφερότητα τα φωτίζει, ενώ πάνω σε κάποια άλλα στηρίζει μια σάπιρα κοινωνικών συμβάσεων.

Οι τρόποι αφήγησης πολλοί -μονόλογοι, διάλογοι, τριτοπρόσωπες αφηγήσεις, επιστολικές συνθέσεις* ακόμα και σύντομα θεατρικά μονόπρακτα.

Πολλοί οι τρόποι αφήγησης, αλλά όχι τυχαία επιλεγμένοι.

Ο Μάκης Τσίτας αποδεικνύει πως γνωρίζει ότι κάθε 'χάρτινος' χαρακτήρας θέλει και το δικό του αφηγηματικό ένδυμα.

Και άλλοτε αυτό το ένδυμα έχει θεατρική δομή, άλλοτε γίνεται μια επιστολή, άλλοτε αγγίζει τα όρια του μαγικού ρεαλισμού ή και του σαρκασμού.

Μα και του καλά χωνεμένου σπαραγμού.

Το τελευταίο διήγημα της συλλογής, αυτό που χαρίζει και τον τίτλο του στην έκδοση, έχει μια σχεδόν ψυχρή λιτότητα στην περιγραφή του τέλους μιας γυναίκας που είναι και η μητέρα του αφηγητή.

Αλλά ακριβώς αυτή η σχεδόν δημοσιογραφική καταγραφή της πορείας προς το τέλος ενός ανθρώπου, φωτίζει την άποψη πως η ύπαρξη μιας ουσιαστικής σχέσης όπως αυτή μάνας και γιου ξεφεύγει από την ανάγκη μιας μελοδραματικής ανάπτυξής της, μιας και ποτέ δεν πρόκειται να τελειώσει -θα γίνει κείμενο ίδιο με ζωγόνα ανάσα, πορτραίτο για να κοσμήι εξώφυλλο βιβλίου, τίτλος ολόκληρης της συλλογής.

Άξιο παρατήρησης είναι και το γεγονός πως αν και τα μικρά αυτά διηγήματα έχουν γραφτεί κατά τη διάρκεια αρκετών ετών και τα περισσότερα με την ευκαιρία επετειακών εκδόσεων (ημερολόγια, θεματικές συλλογές, κλπ) εντούτοις το κάθε ένα έχει μια ολοκληρωμένη μορφή. Και μπορεί βέβαια να έχουν υποστεί μικρές ή μεγάλες αλλαγές (σύμφωνα με δήλωση του ίδιου του συγγραφέα), αλλά κάτι τέτοιο δεν εμποδίζει τον αναγνώστη να σκεφτεί πως η πολυεστιακή ματιά του Μάκη Τσίτα υπήρχε από τη χρονιά συγγραφής του πρώτου κειμένου (1996) έως του τελευταίου (2025).